

1 Mayıs İşçi Sınıfının Birlik Mücadele ve Dayanışma Günüdür

Yaşasın 1 Mayıs

İşçi sınıfımız yüzyılı aşkın mücadele tarihi içinde 1 Mayıs'ı değişik koşullarda, değişik biçimler altında, kutlayageldi, bugün de kutluyor. 1920'lerde işgal altındaki İstanbul'da işi bırakan ve Abide-i Hürriyet tepesine çıkan işçiler, yıllarca işyerlerinde bölgelerinde 1 Mayıs'ı anlamına uygun biçimler altında kutladı. 1976'da işçi sınıfımız 1 Mayıs Alanı'nda birliğini, gücünü ve dayanışmasını gösterdi. 1977 1 Mayıs'ında şehitler verdi. 1980'li yılların karanlığında 1 Mayıs egemen güçlerin korkulu rüyası olmayı sürdürdü. Tüm ideolojik araçlarıyla baskı aygıtlarıyla 1 Mayıs'ın üstüne gittiler. 1 Mayıs bayrağını karartmaya çalıştılar. Sökmedi. Tan atımının ilk ışıklarıyla birlikte işçi sınıfımız, devrimciler ve komünistler yine değişik biçimler altında, güçleri ve örgütlülükleri oranında 1 Mayıs'ı alanlara taşımaya, işyerlerini 1 Mayıs ruhuyla sarmaya başladılar. Daha geçtiğimiz yıl, 1990 1 Mayıs'ında egemen güçlerin bir avuç "anarşist" in kıskırtması olarak sunmaya çalıştığı 1 Mayıs

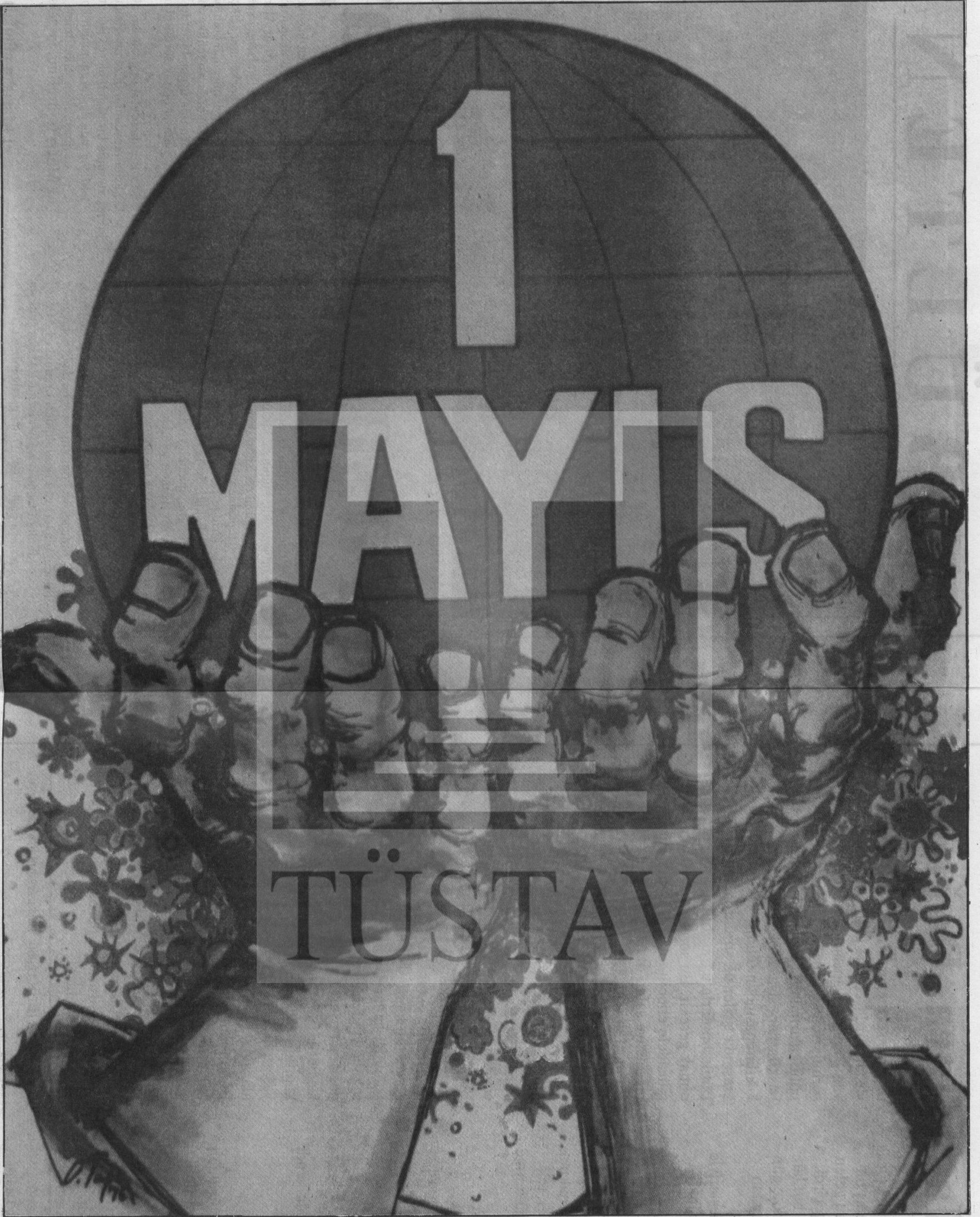
eylemlerinde fabrikalarda şalterler indi, bölge fabrikaları hep birlikte semt alanlarını doldurdular, 1 Mayıs Alanı ve Abide-i Hürriyet Alanı asker ve polis işgaline uğradı. Bütün bunlar işçi sınıfımızın gücünü ve egemen çevrelerin korkusunu açıkça ortaya koydu. Bu yıl da 1 Mayıs eylemlerinin belli bir mekana, belli bir kaç dakikaya sığdırılması tehlikesini aşarak, günün geleneksel anlamına uygun biçimde, gün boyunca ve yığmsal olarak sürdürülmesinin koşulları zorlanmalıdır.

'90 1 Mayıs'ında üretimi durduran, alanlara yönelen, Taksim meydanını düzenin silahlı güçleriyle işgal etmek zorunda bırakan binlerce işçinin kararlılığı, '91 1 Mayıs'ında da kazanımların korunmasını, sınıf dayanışmasını yükseltmeyi olanaklı kılıyor. 1 Mayıs'ta üretimden gelen gücümüzü

kullanalım.

**1 Mayıs'ta alanları dolduralım,
kararlılığımızı yükseltelim.**

Kurtuluşumuz Sosyalizm

Partili mücadele yolunda İLERİ

• TÜM ÇALIŞANLARA GREVLİ, TOPLUSÖZLEŞMELİ SENDİKALAŞMA HAKKI... • BU HAKKIN KULLANIMI ÜZERİNDEKİ TÜM SINIRLAMALAR KALDIRILMALIDIR. • LOKAVT HAK DEĞİL, SUÇTUR !.. • '82 ANAYASASI'NA HAYIR !.. • DEVLET TERÖRÜNÜ YASALLAŞTIRAN ANTI-TERÖR YASASI'NA, İDAM CEZASINA HAYIR, İŞKENCEYE SON !.. • TÜM SİYASİ TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLERE ÖZGÜRLÜK... • KÜRT ULUSU KADERİNİ ÖZGÜRCE BELİRLEMELİDİR. SOYKIRIM VE ASİMİLASYON UYGULAMALARINA, PENTAGON PLANLARI'NA HAYIR !.. • 35 SAATLİK İŞ HAFTASI... HERKESE İŞ... • TENSİKATA SON, TÜM ÇALIŞANLARA İŞ GÜVENCESİ... • 1 MAYIS, İŞÇİ BAYRAMI OLARAK YASALLAŞMALIDIR... • SİYASİ PARTİLER YASASINA HAYIR !.. • İDARİ, MALİ VE BİLİMSEL ÖZERK ÜNİVERSİTE... • CİNS AYRIMCILIĞINA HAYIR !.. • TABAN FIATLARINI BELİRLEMEDE ÜRETİCİYE KATILIM HAKKI...

YENİ DÜNYA DÜZENİ'NE HAYIR !.. YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !..

Partili 1 Mayıs'lara Doğru ...

Türkiye işçi sınıfı 1991'in ilk aylarını 3 Ocak genel grevi, Zonguldak direnişi, geniş bir grevler dalgası ve bunların ardından gelen bir tensikat ve baskı politikası ile geçirdi. Olumlu ve olumsuz yanlarıyla tüm bunlar bir mücadele birikimidir. Daha birkaç gün önce belirli mücadeleler içinde yer alan ekonomik sorunlarına, üstlerindeki baskılara tepki gösteren, sınıf kardeşleriyle çeşitli dayanışmaları giden işçiler, şimdi 1 Mayıs'ın arifesindedir.

Ama bu mücadele birikiminin ciddi zaafı var. Herşeyden önce kitlelerin gerçekleştirdikleri tekil eylemlerin bir birikime, oradan da giderek bir geleneğe dönüşmesi için eylemlerin "tekil" olmaktan çıkmaları, çıkartılmaları gerekir. Tek tek yaşananlardaki düşünce, hedef, örgütlenme teknik vb. eksikliklerin bir sonraki eylemliliklerde tekrar edilmemesi için, dersler çıkartmak, dersleri aktarmak, çözüm yollarını hep birlikte aramak şart. İşçinin kendisini bir sınıfın üyesi olarak hissetmesi soyut birşey olamaz. İşçi, uluslararası ve güçlü bir sınıfın üyesi olduğunu, mücadelenin içinde, kendi mücadelesinin etkilerini sınıfın diğer üyelerini, mücadelenin toplamının da kendi yaşamını etkilediğini bizzat görerek kavrayabilir.

İşçi sınıfı bugün deneyimlerini biriktiremiyor, kendiliğinden ve birbirinden kopuk eylemler aşılamıyor, ülke siyasetinin ana gündem konularında tavır alamıyor. Bu zaafı mücadele eden her işçi hissediyor. Çünkü Türkiye işçi sınıfı bugün hala kendi siyasi örgütüne sahip değil.

Türkiye işçi sınıfı bugün sayısız saldırıyla karşı karşıya. Sendikalaşma, sendikasını

özgürce seçme, grev hakkı, insanca bir yaşam sürdürebilme gibi temel sorunları var. Bunların yanısıra, ülkenin genel sorunlarından, örneğin savaş politikalarından, Kürtlere yönelik baskılardan, siyasal özgürlüklerin kısıtlanmasından olumsuz etkilenenlerin arasında işçiler ilk sıralarda yer alıyorlar. Bütün bunlarla uğraşabilmek için örgütlü olmak gerekir. Bu sorunlara karşı birlikte mücadele edebilmek için siyasal bir örgüte, bir partiye sahip olmak gerekir.

Bu parti devrimci bir parti olmalıdır. Bugüne dek işçilerin herhangi bir önemli sorununa kapitalist düzen içinde kalıcı bir çözüm yolu bulunamamıştır. Bundan sonra da, kapitalizmin tanımı gereği bulunamayacaktır. İşçilerin partisi bu yüzden kapitalizmi aşmayı hedeflemelidir. Bu parti sosyalist bir parti olmalıdır. Kapitalizmin sosyalizmden başka bir alternatifi yoktur. Yalnızca sosyalizm, gerçekten kapitalizmi aşacak güçtedir. İstendiği kadar sosyalizmin yıkıldığından, tükendiğinden söz edilsin, bu gerçek değişmemiştir. Evet sosyalizm prestij kaybetti. Bir yanda bu, diğer yanda kapitalist düzenin işçi sınıfına sunduğu yaşam biçimi var... Prestijimizi geri alacağız.

Bunun için sosyalistlerin işçi sınıfıyla bağlarını güçlendirmeye, işçilerin de, mücadelelerini yükseltebilmek, burjuva partilerine karşı kendi siyasi güçlerin ortaya koyabilmek için sosyalistlere ihtiyaçları var. 1 Mayıs 1991'e bir devrimci işçi partisinden yoksun giriyoruz. Bu, partisiz geçireceğimiz son 1 Mayıs olacak.